

EEN

De kogel scheerde rakelings langs zijn hoofd. Enkele centimeters. Meer kon het niet zijn en heel even weigerde zijn lichaam te doen waar zijn brein opdracht toe gaf: vluchten. Harde stemmen, gevolgd door nog meer kogels waren echter voldoende om hem zo snel mogelijk plat op zijn buik te krijgen en naar de rand van het schuine afdak te doen rollen. Daar liet hij zich haastig over de rand glijden, bungelde een seconde of twee aan zijn handen en plofte toen met beide voeten op het gras. Hij was nu buiten het bereik van de vuurwapens, maar hij wist dat dat niet lang zou duren. Vijf, hoogstens tien seconden, voordat die lui de hoek van het huis bereikt zouden hebben en verder hun wapens op hem leeg zouden schieten. Hij moest maken dat hij wegwam.

Door zijn knieën gezakt keek hij opzij, naar de bomen en struiken van het enorme bos dat hem en het huis aan alle kanten insloot, terwijl zijn hart in zijn keel klopte. Die kant op! Daar stond zijn auto. Ergens. Hij kwam overeind en zette het op een lopen.

'Sta nemişcat!' klonk het achter hem.

Hij nam niet de moeite zich af te vragen wat het betekende. Hij versnelde nog wat meer en vluchtte het bos in. Opnieuw hoorde hij schoten en automatisch dook hij ineen, heel even, om meteen daarna weer verder te rennen. Met zijn handen voor zich uit worstelde hij zich door de struiken, duwde takken en bladeren opzij. Schrammen tekenden zich af op zijn armen en gezicht.

Achter hem klonk geschreeuw, gevolgd door het geluid van automotoren die startten. Jezus. Ze zouden hem opjagen als een stuk wild! Waarom was hij in godsnaam niet vertrokken zodra die twee trucks waren verschenen?

Het had er zo onschuldig uitgezien. Het rustieke, houten gebouw met over de hele breedte een veranda, afgezet met een witgeschilderde balustrade. Aan beide zijden van het trapje naar de voordeur potten met roodbloeiende planten. Aan de voorkant een goed onderhouden tuin, met groenten, en kruiden. Bloemen. Kippen scharrelden er rond en pikten de grond los. Het had iets idyllisch gehad, zoals het huis daar stond, tussen de bomen, terwijl de zon haast leek te hebben om achter het schuine dak te verdwijnen. Maar wat zich achter de muren afspeelde kon het daglicht niet verdragen. Dat had hij geweten zodra hij de trucks had gezien, die over het bospad in gestaag tempo waren komen aanrijden. Trucks van de Stichting en misschien was dat de reden dat hij op dat moment had besloten niet naar zijn verstand te luisteren, maar naar zijn gevoel. Stommeling die hij was.

Hijgend baande hij zich een weg door de struiken. Zijn keel brandde. Verzuring in de spieren van zijn kuiten deed hem zijn kaken op elkaar klemmen en hij voelde hoe zijn longen verkrampen. Waar stond godverdomme zijn auto nou? Pijnlijke steken in zijn zij dwongen hem uiteindelijk om te stoppen en met zijn handen op zijn knieën probeerde hij zijn ademhaling onder controle te krijgen, terwijl zijn ogen ondertussen alle kanten op schoten. Waarom leken al die klotebomen ook zo verrekt veel op elkaar?

Hij wierp een gejaagde blik achterom, maar behalve zijn eigen spoor van afgerukte bladeren en gebroken takken zag hij niets. In de verte klonken stemmen, geschreeuw. Het geluid van naderende auto's deed hem verstijven en hij vermoedde dat het niet lang meer zou duren voor ze hem zouden vinden. Ze kenden dit bos op hun duimpje, daarvan was hij overtuigd. Als hij zijn auto niet snel vond was het afgelopen. Over en uit. Hier kon hij geen

kant op. Ze zouden hem zonder pardon afschieten. Zoals een jager zijn prooi. Hij slikte. Dat nooit.

Met zijn hand in zijn zij kwam hij weer overeind en speurde om zich heen. Zijn ogen vingden een korte weerkaatsing van licht op, zo subtiel, dat het hem eerst niet opviel. Pas enkele seconden later werd het door zijn brein geregistreerd en deed hij snel een paar stappen opzij, terwijl hij zijn blik onafgebroken op hetzelfde punt gericht hield. Opnieuw zag hij een korte schittering. Zonlicht op metaal. Dat moest zijn auto zijn! Opluchting overspoelde hem. Als hij die kon bereiken, maakte hij misschien nog wel een kans om te ontkomen. Hij ademde even diep in en zette het weer op een lopen.

Enkele minuten later schoot hij tussen de bomen vandaan en viel bijna languit voorover op het smalle zandpad. Een stukje verderop stond zijn auto, een kleine Jeep Wrangler 2.5, die hem al vijftien jaar lang trouwe dienst bewees. Hij hoopte dat de wagen hem ook dit keer niet in de steek zou laten.

Haastig legde hij de laatste meters af en liet zich vervolgens achter het stuur vallen. Opschieten nu. Hij stond hier midden op een pad. En ze wisten dondersgoed dat hij hier niet te voet gekomen kon zijn. Hij draaide de contactsleutel om en vrijwel meteen sloeg de motor aan.

'Yes!' fluisterde hij. Snel zette hij de auto in de eerste versnelling en gaf zo'n dot gas dat het zand achter de wielen wegspoot toen hij in volle vaart het pad opreed. Hij moest zo vlug mogelijk in de bewoonde wereld zien te komen. Al was hij er van overtuigd dat hij zelfs daar niet veilig zou zijn, maar hij zou tenminste meer mogelijkheden hebben om zijn belagers af te schudden.

Met één hand aan het stuur zocht hij in zijn broekzak naar zijn mobiel. Misschien kon hij hulp invoeren. Een blik op het display vertelde hem echter dat hij totaal geen bereik had. Verdomme. Hij voelde paniek oplaaien. Stel dat ze hem te pakken kregen? Hij klemde zijn kiezen op elkaar en gromde. Als ze maar niet dachten

dat hij zich zonder slag of stoot zou overgeven. Hij zou zich tot het laatste toe verzetten. Hij zou...

Vanuit het niets schoot een gedaante het zandpad op, vlak voor zijn auto. In een reflex stampte hij op zijn rem, waardoor de motor afsloeg en de auto met een schok tot stilstand kwam.

‘Jesus Christus,’ vloekte hij hartgrondig, met zijn handen stevig om het stuur geklemd. Hij wierp een nerveuze blik in zijn achteruitkijkspiegel en stapte vervolgens haastig uit.

De gedaante, het was een meisje zag hij nu, was op de grond gevallen, maar mankeerde zo te zien niets. Ze krabbelde over-eind en klampte zich vrijwel direct aan zijn arm vast.

‘Ajutați-mă,’ fluisterde ze, zo zacht dat het bijna niet te verstaan was.

‘Wat?’ vroeg hij. ‘Ik begrijp je niet.’

‘Scăpat,’ mompelde ze. En toen: ‘Es-keep.’

Het kwartje viel. *Escape*. Ze was ontsnapt!

Hij pakte haar bij de schouders. ‘Escaped? Escaped from them?’ Bij het laatste woord maakte hij een hoofdbeweging over zijn schouder.

‘Es-keep,’ zei ze nogmaals en knikte.

Jezus. Ze moest er in de consternatie die was ontstaan nadat ze hem op het dak hadden ontdekt vandoor zijn gegaan! Gejaagd wreef hij over zijn voorhoofd, keek tegelijkertijd langs zijn auto het kronkelige pad af en verstijfde. Stofwolken! Zijn hart begon als een idioot in zijn borst te bonzen. Ze kwamen eraan! Voor hem? Zijn blik vloog naar het meisje. Of voor haar? De stofwolk naderde snel. Hij kon de motoren van de auto’s al bijna horen, zag de voorste in volle vaart om een bocht in het zandpad komen scheuren. In hun richting.

Hij aarzelde geen moment, greep het meisje bij haar arm en duwde haar hardhandig de jeep in. Vervolgens schoof hij haastig achter het stuur, startte opnieuw de motor en trapte het gaspedaal tot op de bodem in.

TWEE

AMSTERDAM – 12 december – Journalist Aart B. is zondagavond laat om het leven gekomen bij een steekpartij in Amsterdam-Zuid. Het incident vond plaats rond 23.45 uur bij een café aan de Amstelveenseweg in stadsdeel Nieuw-Zuid. De 43-jarige journalist stierf ter plekke aan zijn verwondingen. Van de dader(s) ontbreekt nog ieder spoor. Aart B. kwam regelmatig in opspraak door zijn opzienbarende reportages, waarin hij maatschappelijke misstanden keihard aan de kaak stelde. B. was tevens een belangrijke getuige in het onderzoek naar het dodelijk ongeluk van zijn collega-journalist Thijs van Merwede (38) in maart dit jaar, waarover hij volgens insiders cruciale informatie zou hebben achtergehouden. Het onderzoek naar B.'s dood is inmiddels opgestart.

DRIE

Maandag 12 december, 01.23 uur

Het gejank van de hond gaat dwars door me heen. Tien minuten geleden begon het als een zacht gepiep, maar inmiddels is het aangezwollen tot een hartverscheurend gekrijs.

Ik probeer het geluid te negeren, maar de hond blijft janken, steeds luider. Met duim en wijsvinger knijp ik in mijn ooghoeken, alsof ik daarmee de opkomende hoofdpijn kan tegenhouden, en zucht. Het wordt tijd dat ik weer eens een nacht goed slaap. Nachtdiensten als deze zijn funest voor mijn gezondheid. En mijn humeur.

‘Jessica!’ roep ik.

Geen reactie.

‘Jessica!’ roep ik nogmaals, nu wat harder. ‘Wil jij even bij Jackson gaan kijken!’

Nog steeds komt er geen antwoord. Verdomme. Met een ruk schuif ik mijn stoel achteruit en sta op. Geïrriteerd loop ik de assistentenkamer uit, achter de verlaten receptie langs en stuif het halletje tussen OPNAME en de OK binnen. Niks. Geen Jessica. Opnieuw zucht ik diep en een beetje nijdig duw ik de deur naar OPNAME open.

Bijna onmiddellijk gaat het gejank over in een zacht gejammer en bij het zien van de grote, zwarte labrador verdwijnt

mijn irritatie als sneeuw voor de zon. Het arme dier kan er tenslotte ook niets aan doen. Hij heeft er niet om gevraagd om midden in de nacht door een humeurige dierenarts te worden opengesneden vanwege een ileus, een totale darmobstructie, die hem bijna fataal was. Een stuk tennisbal, een plastic zakje met een onbestemde massa erin en iets wat, volgens Jessica, leek op een fossiel uit het stenen tijdperk waren mijn beloning geweest. Al is dat nog niets vergeleken met de vijf golfballen die ik ooit eens uit een Border Collie heb gevist, maar toch is het voldoende om zo'n hond flink ziek te maken.

Vertederd kniel ik voor het grote hok neer en open het getraliede deurtje.

'Stt,' sus ik, terwijl ik Jackson zacht over zijn brede kop aai. 'Morgen voel je je stukken beter, geloof mij maar.'

Jackson piept zielig en likt bijna dwangmatig mijn hand.

'Niet zo slim van je, hoor, om al die troep van de straat te vreten,' ga ik verder. Ik werp een keurende blik op de wond op zijn buik, voel er even aan en trek dan de dikke handdoek die hij van zich af heeft getrappeld weer over hem heen. 'En je baasje maar volhouden dat je dat nooit doet.'

Met zijn grote, bruine ogen staart Jackson me lodderig aan. De narcose is duidelijk nog niet helemaal uitgewerkt. Zachtjes wrijf ik met een stukje handdoek wat zalf, die Jessica vlak voor de operatie in zijn ogen heeft gedaan tegen het uitdrogen, uit zijn ooghoeken.

'Ga nog maar lekker even slapen, snoes,' zeg ik tegen hem. Ik controleer of de naald van het infuus nog goed zit, sluit het deurtje van het hok en sta op. Jessica is nog steeds nergens te bekennen en in het halletje duw ik de klapdeur naar de ok open. De ultrasoon rammelt luidruchtig en in de hoek staat de deur van de autoclaaf uitnodigend open, een teken dat Jessica hier toch bezig is geweest. Maar waar ze nu is... Ik sluit heel even mijn ogen en wrijf vermoeid over mijn voorhoofd. Kof-

fie. Mijn hele kliniek voor een beker koffie!

Ik laat de klapdeur weer achter me dichtvallen en loop terug naar de assistentenkamer, waar het in tegenstelling tot overdag nu doodstil is. Tijdens de gewone openingstijden en spreekuren staat meestal de radio zachtjes aan en is het een komen en gaan van assistentes die dienst hebben, wat gepaard gaat met druk geklets en gelach. Maar nu ben ik er alleen, samen met de onvindbare Jessica. Ik werp een blik op het grote raam en vanuit het niets bekruipt me ineens heel even het gevoel dat er buiten iemand naar me kijkt. Onwillekeurig huiver ik en snel trek ik de overgordijnen dicht.

Terwijl ik mijn koffiebeker vul en ermee aan de tafel ga zitten, staar ik afwezig naar het prikbord. Het hangt vol met notities, lijstjes, bloeuitslagen en allerlei andere belangrijke dingen die niet vergeten mogen worden. En daartussen de foto van Thijs. Genomen door Reina, een van de assistentes, toen hij vanaf buiten zijn neus plat tegen de ruit van de assistentenkamer duwde, waardoor zijn gezicht een lachwekkende vorm had aangenomen. Die foto is het ultieme bewijs hoe idioot hij altijd kon doen. Volgende maand, op 15 januari, zouden we twaalf jaar getrouwd zijn. Twaalf jaar. Als hij niet negen maanden geleden met zijn auto het Zuider Amstelkanaal in was gereden en mij had achtergelaten met onze elfjarige dochter Amy en een heel scala aan vragen. Vragen waarop niemand een antwoord had geweten.

Behalve hij.

‘Hé zus!’

De stem naast me rukt me in één klap uit mijn herinneringen en geschrokken schiet ik overeind, waardoor een sloot koffie over de rand van mijn beker gutst.

‘Jezus, Ruben,’ snauw ik. ‘Ik schrik me rot.’

Hij grijnst breeduit, zonder antwoord te geven.

‘Wat kom je doen?’ vraag ik, terwijl ik twee tissues trek uit de

doos die op de tafel staat en de gemorste koffie opdepen.

‘Ik was onderweg naar huis en zag hier licht branden,’ zegt hij, zonder aandacht te schenken aan mijn kribbige toon.

‘Onderweg naar huis?’ Ik stop met deppen en werp een blik op de klok boven het prikbord. Nog net geen halftwee. ‘Waar vandaan?’

‘Café Bos. Ik had trek in een pilsje.’ Hij keert zich naar het aanrecht en schenkt voor zichzelf een beker koffie in.

‘In je eentje?’

‘Eh... ja.’

Verbeeld ik het me nou of aarzelde hij toen hij dat zei? Ik kijk opnieuw naar hem op, maar hij blijft met zijn rug naar me toe staan en als er verder geen reactie meer komt, pak ik mijn beker weer op en neem zwijgend een slokje koffie. Ondanks dat hij mijn tweelingbroer is en slechts met een verschil van amper een halfuur ter wereld is gekomen, krijg ik soms gewoon geen hoogte van hem. Alsof hij zich op zulke momenten voor me afsluit, iets wat mij ten opzichte van hem nog nooit is gelukt. Hij doorziet alles wat er in me omgaat, kent me door en door. Misschien nog wel beter dan ik mezelf ken en zo af en toe kan ik dat niet hebben.

In OPNAME zwelt Jacksons gepiep weer aan tot een erbarmelijk gejack en met een klap zet ik mijn beker op de tafel, waarna ik voor de tweede keer mijn stoel achteruit schuif. Wat heb ik in godsnaam aan assistentes als ze er nooit zijn als ik ze nodig heb?

Ik ben nog maar net opgestaan of de deur naar het woongedeelte, waardoor Ruben ook net is binnengekomen, vliegt open. Haastig en met een hoogrode kleur op haar wangen stormt Jessica binnen. Ze wappert met haar hand in mijn richting en zegt met een vreemd schorre stem: ‘Laat maar, ik ga wel!’

Ze is zo snel weer verdwenen dat ik niet eens de tijd heb om

te vragen waar ze eigenlijk vandaan komt.

‘Ze stond te bellen,’ zegt Ruben, die zoals altijd weer eens haarfijn aanvoelt wat ik denk. Hij heeft zich naar me toege draaid en staat nu tegen het aanrecht geleund, beker koffie in zijn hand geklemd. ‘Buiten,’ vervolgt hij.

‘Buiten?’ vraag ik.

Hij knikt. ‘Mobiël. Van wat ik hoorde had ze haar vriendje aan de lijn.’

Lichtelijk geïrriteerd frons ik mijn wenkbrauwen. Dit wordt te gek. Al sinds ze hier werkt, eerst twee jaar als stagiaire, daarna een jaar als gediplomeerd paraveterinair, zit ze op de gekste momenten met haar mobiel in haar handen, bellend, sms'end, pingend, of welke andere dienst er ook beschikbaar is. Maar de laatste paar maanden is het wel heel erg. Eigenlijk sinds ze dat vriendje heeft. Die Luca. Een vreemde, onaards knappe knul, waar ik al vanaf de eerste keer dat ik hem zag een hekel aan heb. Buiten het feit dat hij voor zijn twintig jaar veel te zelfverzekerd is in mijn ogen, heeft hij een houding over zich die me niet aanstaat en me het gevoel geeft dat hij iets te verbergen heeft. Hij kan me ook altijd zo aankijken met die babyblauwe ogen van hem, alsof hij weet dat ik hem doorzie en alleen al daaraan kan ik merken dat zijn dubbele bodem geen verbeelding van me is. Maar Jessica is helemaal idolaat van hem. Ze raakt maar niet over Luca uitgepraat en belt hem aan de lopende band. Of hij haar. Zelfs Vincent, een studiegenoot van me die twee jaar na mij afstudeerde en vijftien uur per week bij me in de praktijk werkt, wordt er inmiddels gek van, om van de andere assistentes nog maar te zwijgen. Tijd dus om het er bij het eerstvolgende functioneringsgesprek toch eens met Jessica over te hebben, voordat een en ander uit de hand gaat lopen. Stel dat ik of Vincent haar eens met spoed nodig hebben en dat ze dan óók buiten staat te bellen? Ik moet niet aan denken aan wat dat voor gevolgen kan hebben.

‘Ze had ruzie,’ gaat Ruben verder.

‘Met wie?’ vraag ik. ‘Met Luca?’

Hij neemt een slok van zijn koffie en haalt zijn schouders op. ‘Met degene die ze aan de telefoon had. Ze huilde.’

Ik snuif. Ongetwijfeld Luca dus. Ik kan me niet voorstellen dat er iemand anders is die Jessica zo van slag kan krijgen dat ze moet huilen. ‘Klootzak,’ mompel ik, terwijl ik opsta. En dan, tegen Ruben: ‘Ik begrijp echt niet wat Jessica in die knul ziet.’ Ik grijp de koffiepot, gooi het laatste restje koffie in de gootsteen en spoel de pot om. Vervolgens wring ik het vaatdoekje uit en veeg de druppels van het aanrecht.

Ruben reageert niet op mijn gemopper en omdat ik dat helemaal niet van hem gewend ben, kijk ik verwonderd opzij. Hij staat daar, diep in gedachten, met zijn nog halfvolle beker koffie in zijn hand en staart peinzend naar de foto van Thijs op het prikbord.

Ik wil net vragen wat hem mankeert, als hij zijn blik op mij richt. ‘Woensdag vertrekt Bianca,’ zegt hij na een korte stilte.

Een beetje overdonderd staar ik hem aan.

‘Naar Portugal, weet je nog wel?’ verduidelijkt hij, als ik niet vlug genoeg reageer.

‘Ja... ja, natuurlijk weet ik dat nog,’ mompel ik, een beetje beschaamd omdat ik het eigenlijk glad vergeten ben. Het is ook al maanden geleden dat Rubens ex hem liet weten dat ze voor haar werk naar Portugal gaat verhuizen. En verder heeft Ruben het er met mij helemaal niet meer over gehad. Nu kan ik niet zeggen dat de verstandhouding tussen Ruben en zijn ex van dien aard is dat hij er wakker van ligt, hij ziet haar het liefst naar de Noordpool vertrekken, maar waar hij wél wakker van ligt is dat ze hun tienjarige dochter Katja meeneemt.

‘Is alles dan al voor elkaar?’ vraag ik, omdat ik eigenlijk niets anders weet te zeggen.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ze belde gisteravond. Ze gaat er eerst

twee weken naar toe, om alles voor te bereiden. Eind januari gaan ze dan definitief.

‘Geweldig,’ zeg ik, lichtelijk sarcastisch. ‘Zal Katja leuk vinden, om daar haar kerstvakantie door te brengen.’

‘Ze neemt Katja niet mee.’

‘Wát?’

‘Ze vroeg of Katja twee weken bij mij kon.’ Hij haalt verontschuldigd zijn schouders op. ‘Ze wil alles daar op orde hebben voordat Katja komt, zodat ze zo min mogelijk van de verhuizing merkt.’

Bijna schiet ik in de lach. ‘Zo min mogelijk van de verhuizing merkt? Wat een gelul! Ze sleept dat kind verdomme mee naar Portugal!’

‘Ik vind het niet zo erg,’ vergoelijkt Ruben. ‘Straks zie ik haar maandenlang niet, Anouk. Door nu mee te werken krijg ik Bianca misschien wel zover dat ik Katja een paar weken in de zomervakanties mag hebben.’

‘Bianca maakt misbruik van je, Ruben,’ zeg ik.

Hij neemt een slok van zijn koffie, die volgens mij al lang koud moet zijn, en staart vervolgens strak naar het restant in zijn beker. ‘Alsof ik dat niet weet. Maar wat moet ik dan?’

Tja. Goeie vraag. Het is natuurlijk wel het welzijn van zijn dochter waar we het over hebben. ‘En hoe ga je dat met je werk doen?’ wil ik weten. ‘Heb je twee weken verlof opgenomen, of wat?’

‘Woensdag, donderdag en vrijdag ben ik vrij. Daarna ga ik in overleg met Peter halve dagen thuiswerken tot Bianca weer terug is.’

‘Halve dagen thuiswerken?’ herhaal ik.

Hij knikt.

Een vaag gevoel van achterdocht bekruipt me ineens. ‘En waar is Katja tijdens de andere helft van die dagen?’ vraag ik.

‘Bij jou.’ Hij zegt het alsof het de gewoonste zaak van de wereld is.

Nogal overdonderd staar ik hem aan. ‘Bij mij?’ vraag ik tamelijk overbodig. ‘Ruben, ik weet niet of...’

‘Jij bent tóch de meeste tijd thuis,’ valt hij me in de rede. En bij het zien van mijn blik: ‘Nou ja, hier in de kliniek dan. Je hoeft echt niet de hele tijd op haar te letten. Ze kan heel goed op zichzelf passen. Als ik maar weet dat iemand haar in het oog houdt.’

Hoewel ik niet gauw om woorden verlegen zit, weet ik nu niet wat ik zeggen moet.

‘Het is maar voor een paar uurtjes per dag...’ dringt Ruben aan.

‘Dat weet ik wel, maar ik zit ook met...’

‘Het is alleen maar ’s ochtends. Ik pik haar uiterlijk om één uur weer op.’

‘Om één uur al?’ herhaal ik lichtelijk sarcastisch.

Hij werpt me een smekende blik toe. ‘Toe nou, Nouk. Het is maar voor twee weken.’

Twee weken. Oké, dat is niet zó lang. Al weet ik uit ervaring dat zelfs een uur kan aanvoelen als een jaar. Dat een minuut een eeuwigheid kan duren. Ik denk aan die avond nu negen maanden geleden. Het moment waarop die twee agenten vertelden dat Thijs niet meer thuis zou komen. Het kon niet langer geduurd hebben dan enkele seconden. Het had gevoeld als vijftig jaar.

Aarzelend wrijf ik over mijn voorhoofd. ‘Nou ja,’ begin ik. ‘Als het alleen in de ochtend is...’

‘Alleen ’s ochtends,’ benadrukt hij nogmaals.

Ik zie zijn gespannen gezicht, alhoewel ik zeker weet dat hij allang door heeft dat hij gewonnen heeft, en glimlacht. ‘Vooruit dan maar,’ zeg ik met een handgebaar.

Een lach verspreidt zich over zijn gezicht. ‘Je bent een wereldzus.’ Hij slaat zijn arm om me heen en trekt me tegen zich aan. ‘Weet je echt zeker dat het kan? Ik bedoel, ik wil niet...’

Ik leg mijn hand tegen zijn borst en kijk naar hem op. ‘Het is goed, Ruben,’ verzeker ik hem. ‘Geen probleem.’

Ik denk aan Amy en zucht. Tenminste, ik hoop dat het geen probleem zal zijn. Want Amy en Katja zijn nou niet bepaald hartsvriendinnen. Om precies te zijn kunnen ze elkaar niet uitstaan en als het even tegenzit vliegen ze elkaar in de haren.

Ruben drukt een zoen op mijn wang. ‘Ik ga naar huis,’ zegt hij, een stuk vrolijker dan hij is binnengekomen. ‘Ik bel je morgen, oké?’

En voor ik kan reageren is hij verdwenen.

Drie kwartier later, nadat ik Jessica naar huis heb gestuurd, sta ik gedoucht en wel in mijn slaapshirt in de keuken, waar ik een witte geroosterde boterham met pindakaas naar binnen werk. Ik weet niet waarom, maar na een inspannende operatie, zelfs midden in de nacht, heb ik altijd honger als een paard. Dat was al zo op de faculteit, toen ik coschappen liep, en is eigenlijk altijd zo gebleven.

Een zacht geluid doet me opzij kijken, naar de kleine West Highland White Terriër die naast me staat en met zijn donkere, bijna zwarte ogen naar me opkijkt.

‘Ja, Tim, ik heb wat voor je bewaard,’ zeg ik lachend en geef hem het laatste korstje van de boterham, waar nog een klein beetje pindakaas aan zit. Snel hapt hij het uit mijn hand en slikt het zonder te kauwen door. Vervolgens likt hij vergenoegd zijn bek en kijkt me opnieuw verwachtingsvol aan.

‘In je dromen,’ zeg ik tegen hem. ‘Morgenochtend wordt je bak weer gevuld en tot die tijd moet je geduld hebben.’

Ik doe het licht in de keuken uit en loop de trap op naar boven. Voor de deur van Amy’s slaapkamertje blijf ik staan. Ik weet niet waarom, maar ineens krijg ik sterk de behoefte bij haar te gaan kijken, me ervan te verzekeren dat alles goed met haar is, een gevoel dat me na de dood van Thijs steeds vaker

overvalt. Bijna alsof ik bang ben ook haar te verliezen.

Zachtjes open ik de deur, sluip naar binnen en kijk een poosje zwijgend naar mijn meisje. Haar ademhaling is zacht en regelmatig, haar dolfijnendekbed heeft ze half van zich afgeduwd. Ze ziet er zo onschuldig en lief uit, met haar blonde krullen, haar gave snoetje en lichttroze appelwangen. In combinatie met de blauwe ogen en de lange, gekrulde wimpers die ze van Thijs heeft, is het net een engeltje. Maar ik weet nu al dat ze morgen, als ze hoort dat haar nichtje de komende twee weken elke ochtend bij ons is, niets meer van een onschuldig engeltje zal hebben. Ze zal des duivels zijn, dat kan ik op mijn vingers natellen. Om het nog maar niet te hebben over de kerstvakantie, waarvan ik nu al weet dat ze die tot een hel gaat maken. Zij en Katja. Samen. Ik zucht en trek voorzichtig het opzijgezakte dekbed over Amy heen. Heel even nog blijf ik naar haar staan kijken, voordat ik me omdraai en zachtjes haar kamer verlaat.

© 2012 De Crime Compagnie
en Linda Jansma
Omslagontwerp Cunera Joosten
Boekverzorging Michiel Niesen,
ZetProducties, Haarlem
Copyright foto: Eric Vega

ISBN 978 94 610 9100 0
NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie
op www.crimecompagnie.nl